

ปัญหาการสะกดคำไทยของนักศึกษาชาวจีน

ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ*

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะปัญหาการสะกดคำไทยของนักศึกษาชาวจีน โดยนำข้อมูลการเขียนของนักศึกษาชาวจีนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมจำนวนทั้งสิ้น ๔๐ คน ผลการวิจัยพบการสะกดคำผิดทั้งสิ้น ๒๐๕ คำ โดยลักษณะการสะกดผิดที่พบว่าด้วยเรื่อง พยัญชนะ ร้อยละ ๒๙.๒๗, วรณยุกต์ ร้อยละ ๒๓.๙๐, สระ ร้อยละ ๑๘.๕๔, การใช้รูปพยัญชนะและรูปสระที่มีรูปเขียนคล้ายกัน ร้อยละ ๒๐.๔๙, การสะกดคำที่มีรูปการันต์ ร้อยละ ๕.๓๗ และการใช้ภาษาปากสะกด ร้อยละ ๒.๔๔ จากการวิเคราะห์พบว่าปัญหาการสะกดคำไทยผิดเกิดมาจากการออกเสียงพูดภาษาไทยที่ไม่ชัดซึ่งผู้เรียนเขียนสะกดคำไทยตามเสียงพูดของตน และการที่พยัญชนะและสระภาษาไทยบางตัวมีรูปเขียนที่มีลักษณะคล้ายกันจึงก่อให้เกิดความสับสนกับผู้เรียนอีกด้วย

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Thai-word Spelling of Chinese Students: Types of Errors

Thinnawat Sroikudrua

Abstract

This article aims at analyzing problems and types of errors in Thai-word spelling of 40 Chinese students who enrolled in the Thai Creative Writing course at *Chandrakasem Rajabhat* University. The data were collected from the writing of these students. It was found that there were 205 misspellings. 29.27% was the misspelling in consonants; 23.90% was the misspelling in tone marks; 18.54% was the misspelling in vowels; 20.49% was the incorrect use of consonants and vowels which have similar spellings; 5.37% was misspelling in *karan* (the ๑ symbol in the Thai language used to indicate that the marked consonant is not pronounced); and 2.44% was the use of colloquial words in spelling. From the analysis, the causes of misspellings were the mispronunciation of Thai words (the students spelt the words from the way they pronounced), and the confusion of the forms of some Thai consonants and vowels which have similar spellings.

ปัจจุบันชาวต่างชาติมีความสนใจเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมากขึ้นซึ่งส่งผลให้สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งในประเทศไทยได้เปิดสอนหลักสูตรการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพื่อผลิตบุคลากรให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และเปิดสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ ทั้งหลักสูตรระยะสั้นและหลักสูตรระยะยาว นอกจากสถาบันอุดมศึกษาของไทยเปิดสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศแล้วยังมีหน่วยงานหรือโรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศในย่านธุรกิจที่สำคัญของไทย เช่น สีสุม สุขุมวิท เป็นต้น ด้วย (ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ, ๒๕๕๑, น.๑๒๙)

จากประสบการณ์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เขียนพบว่ามียุทธศาสตร์ชาวจีนจำนวนมากเข้าเรียนหลักสูตรภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้งในหลักสูตรระยะสั้นและหลักสูตรระยะยาว กลุ่มจำนวนนักศึกษาจีนดังกล่าวเป็นผลสืบเนื่องมาจากสถาบันอุดมศึกษาไทยหลายแห่งได้สร้างความร่วมมือทางวิชาการ (MOU) กับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศจีน นอกจากนี้ยังพบว่ามหาวิทยาลัยบางแห่งของไทยได้ตั้งศูนย์หรือหน่วยงานของมหาวิทยาลัยเพื่อการประสานงานในประเทศจีนอีกด้วย

การที่นักศึกษาชาวจีนเข้าศึกษาต่อในสาขาวิชาภาษาไทยในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทยนั้น นักศึกษาบางกลุ่มได้เรียนภาษาไทยในประเทศจีนมาบ้างแล้ว ๑-๒ ปี และบางกลุ่มไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อนเลย ส่งผลให้นักศึกษาชาวจีนแต่ละคนมีพื้นฐานวิชาภาษาไทยไม่เท่ากัน การเข้าศึกษาต่อในแต่ละหลักสูตรในสถาบันอุดมศึกษาของไทย ล้วนมีเงื่อนไขในการรับเข้าศึกษาที่แตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของไทยและจีนที่ตกลงกันได้

ทักษะการเขียนเป็นหนึ่งในทักษะที่หลักสูตรได้ให้ความสำคัญและกำหนดรายวิชาให้นักศึกษาต้องเรียน อาทิ การเขียนเพื่อประสิทธิผล การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การเขียนในงานวิชาการ หรือการเขียนเชิงธุรกิจ ฯลฯ เป็นต้น ทักษะการเขียนไม่ว่าจะเขียนด้วยวัตถุประสงค์ใด ผู้เรียนชาวต่างชาติล้วนต้องมีทักษะในการสะกดคำให้ถูกต้องแม่นยำเพราะความถูกต้องของการสะกดคำมีความสำคัญอย่างมากต่อการสื่อความหมาย และการสร้างสรรค์ให้มีความน่าเชื่อถือ

วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา (๒๕๔๙) กล่าวถึงงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทยของชาวต่างประเทศว่า “มีงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศค่อนข้างมาก โดยเป็นการศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านต่าง ๆ หรือศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย” เช่นเดียวกันบทความนี้ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะปัญหาการสะกดคำไทยของนักศึกษาชาวจีนที่มาเรียนภาษาไทยในประเทศไทย โดยนักศึกษาชาวจีนในกลุ่มตัวอย่างเคยเรียนภาษาไทยมาแล้วที่มหาวิทยาลัยของตนในประเทศจีน

ในกลุ่มข้อมูลนักศึกษาชาวจีนที่เรียนวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งเป็นวิชาที่ผู้เรียนจะต้องมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยมาพอสมควรแล้ว แต่ปรากฏว่าการสะกดคำของนักศึกษาชาวจีนพบข้อผิดพลาดจำนวนมากและเป็นข้อผิดพลาดในลักษณะเดิม ๆ ผู้เขียนจึงเกิดสมมติฐานว่า ๑. ความผิดพลาดในการสะกดคำของนักศึกษาจีนน่าจะเป็นผลมาจากการออกเสียงพูดไม่ชัดเพราะลักษณะการสะกดคำดังกล่าวเป็นการสะกดตามการออกเสียงของนักศึกษาจีนที่ออกจริง ๒. ข้อผิดพลาดอาจเป็นผลมาจากลักษณะของตัวอักษรพยัญชนะ สระ บางตัวที่มีรูปใกล้เคียงกัน ดังนั้นบทความนี้ผู้เขียนได้นำงานเขียนความเรียงประเภทการเขียนเพื่อแสดงทัศนะของนักศึกษาชาวจีนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ในภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๕๓ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน ๔๐ คน หรือ ๔๐ ชิ้นงาน มาเป็นข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา พบคำที่สะกดผิดทั้งสิ้น^{*} ๒๐๕ คำ ลักษณะการสะกดคำผิดที่พบว่าด้วยเรื่อง พยัญชนะ ๖๐ คำ คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๒๗ วรรณยุกต์ ๔๙ คำ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๙๐ สระ ๓๘ คำ คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕๔ การใช้รูปพยัญชนะและรูปสระที่มีรูปเขียนคล้ายกัน ๔๒ คำ คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๔๙ การสะกดคำที่มีรูปการันต์ ๑๑ คำ คิดเป็นร้อยละ ๕.๓๗ และการใช้ภาษาปากสะกด ๕ คำ คิดเป็นร้อยละ ๒.๔๔ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

* ในกรณีที่มีการสะกดคำผิดซ้ำผู้วิจัยจะนับ ๑ คำ เช่น ยิม ยิม ยิม ในคำว่า ยิ้ม ผู้วิจัยจะนับแค่ ๑ คำ แต่ถ้าคำใดมีการสะกดผิดที่แตกต่างกัน เช่น ในคำว่า ประโยชน์ พบการสะกดผิดดังนี้ คือ ประโยค/ประโยชน์/ประโยชน์ ผู้วิจัยนับเป็น ๓ คำ

พยัญชนะ

ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้รูปพยัญชนะไทยสะกดคำนั้น พบคำที่สะกดผิดทั้งสิ้น ๖๐ คำ คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๒๗ โดยมีลักษณะการสะกดผิดดังต่อไปนี้ คือ

การใช้พยัญชนะผิด		
ลักษณะที่ปรากฏ	จำนวนคำ	ร้อยละของคำทั้งหมด (๒๐๕ คำ)
๑. การใช้พยัญชนะท้ายผิด	๑๖	๗.๘๐
๒. การใช้พยัญชนะต้นผิด	๑๓	๖.๓๔
๓. การให้ ร, ล สลับกัน	๑๒	๕.๘๕
๔. การใช้พยัญชนะที่มีเสียงคล้ายกัน	๙	๔.๓๙
๕. การลดรูปพยัญชนะ	๗	๓.๔๑
๖. การเพิ่มรูปพยัญชนะ	๓	๑.๔๖
รวม	๖๐	๒๙.๒๗

๑. การใช้พยัญชนะท้ายผิด พบร้อยละ ๗.๘๐ ซึ่งพบลักษณะการใช้พยัญชนะท้ายผิดรูปผิดเสียง ตัวอย่างเช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ตอ <u>ก</u>	ตอ <u>บ</u>	เพ็ <u>ง</u>	เพ็ <u>ม</u>
หลั <u>ค</u> า	หลั <u>ก</u> า	สั <u>น</u>	สั <u>ง</u>
เล็ <u>ด</u>	เล็ <u>ก</u>	เท <u>ย</u> เจ้า	เท <u>พ</u> เจ้า
วิเศ <u>ย</u>	วิเศ <u>ษ</u>	แต <u>ง</u> การ	แต <u>ง</u> กาย
สุ <u>ด</u>	สุ <u>บ</u>	รู <u>ป</u> ร่าย	รู <u>ป</u> ร่าง
เด็ <u>ย</u> น	เด็ <u>ย</u> ว	อัว <u>ด</u>	อัว <u>น</u>

๒. การใช้พยัญชนะต้นมิด พบร้อยละ ๖.๓๔ โดยพบลักษณะการใช้พยัญชนะต้นมิดรูปมิดเสียง ตัวอย่างเช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
<u>ก</u> ี้	ช <u>ี</u>	จ <u>ู</u> บ	ส <u>ู</u> บ
ท <u>ำ</u>	ถ <u>ำ</u>	ท <u>ำ</u> ง	ท <u>ำ</u> ง

ผู้เขียนเห็นว่า แม้ในภาษาจีน^๖จะไม่มีเสียง /kh/ ในคำว่า “ชี้” ผู้เรียนจึงใช้เสียงที่ใกล้เคียงกันคือ /k/ แทนในคำว่า “กี้” แต่ผู้เขียนสังเกตว่า ๑) ด้วยรูปอักษรที่มีเสียงที่คล้ายกัน คือเสียง /th/ ในภาษาไทยใช้ ท และ ถ ๒) รูปอักษรในภาษาไทยที่มีลักษณะคล้ายกัน คือ ห ท, ล จ เป็นอีกหนึ่งสาเหตุของการสะกดคำผิดของผู้เรียนนี้ด้วย

๓. การใช้ ร, ล สลับกัน พบร้อยละ ๕.๘๕ ลักษณะดังกล่าวเกิดจากการใช้พยัญชนะ ร, ล สลับตำแหน่งกัน ตัวอย่างเช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ร <u>แ</u> กเป <u>ร</u> ียน	ล <u>แ</u> กเป <u>ล</u> ียน	ร <u>เ</u> ียนแบบ	ล <u>เ</u> ียนแบบ
ห <u>ร</u> อก	ห <u>ล</u> อก	ส <u>ร</u> ง	ส <u>ล</u> ง
ร <u>ด</u> ลง	ล <u>ด</u> ลง	ท <u>ำ</u> ร <u>า</u> ย	ท <u>ำ</u> ล <u>า</u> ย
เก <u>ร</u> ียด	เก <u>ล</u> ียด	ค <u>ล</u> ับผม	ค <u>ร</u> ับผม
ล <u>ำ</u> งกาย	ร <u>ำ</u> งกาย	เป <u>ล</u> ี้ยว	เป <u>ร</u> ี้ยว

^๖ ในงานวิจัยนี้ผู้เขียนได้ใช้ระบบเสียงภาษาจีนกลางของ Campbell, 1998 (อ้างถึงใน จรัสวิไล จรุงโรจน์, ม.ล. ๒๕๔๙, น.๘๖)

การใช้ ร, ล สลับกันนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า จำนวนการใช้ ร ของนักศึกษาจีนแทน ล ซึ่งเป็นการสะกดที่ผิดมีปริมาณที่มากกว่า การใช้ ล แทน ร ปรากฏการณ์นี้พอจะคาดการณ์ได้ว่า ผู้เรียนได้ถูกปลูกฝังให้รู้ว่า การใช้ตัว ร, ล รวมถึงการออกเสียงเป็นลักษณะพิเศษเฉพาะของภาษาไทยและเป็นรูปที่มีศักดิ์ศรี (prestige) การใช้รูป ร และการออกเสียงดังกล่าวได้ถูกตอกย้ำเป็นเรื่องราวที่ควรตระหนักเพราะการออกเสียง ร, ล รวมถึงการสะกดคำ เป็นปัญหาสำคัญของผู้เรียนชาวต่างชาติและเป็นปัญหาของชาวไทยเองด้วย

๔. การใช้พยัญชนะที่มีเสียงคล้ายกัน พบร้อยละ ๔.๓๙ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
อาศัย	อาศัย	สนิด	สนิท
ค่า	ฆ่า	สุก	สุข
พุ่มใจ	ภูมิใจ	เสร์ว	เครว
รู้จัก	รู้จัก	พิด	พิษ

การใช้พยัญชนะที่มีเสียงคล้ายกันแทนกันในพยัญชนะต้นและในพยัญชนะท้ายอันเป็นผลมาจากอุปสรรคในภาษาไทยมีมากกว่าเสียง ดังนั้นบางเสียงจึงมีรูปแบบเสียงมากกว่าหนึ่งรูป

๕. การลดรูปพยัญชนะท้าย พบร้อยละ ๓.๔๑ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
กระดู	กระดูก	ชีวิ	ชีวิต
ทุ	ทุ	อี	อีก

การไม่ใช้ตัวสะกดหรือพยัญชนะท้ายพยางค์ของนักศึกษาชาวจีนข้างต้นนี้ พอสันนิษฐานได้ว่า การสะกดดังกล่าวมีลักษณะคล้ายเสียงพูดของผู้เรียน^๑ คนจีนหรือคนไทยเชื้อสายจีน ปัญหาดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของภาษาจีนเนื่องจากเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาจีนมีเพียงสองเสียง ได้แก่ เสียง /ง/ และ /น/ (ฟู เจิงไห่หว, ๒๕๔๔, น.๗, อ้างถึงใน นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, ๒๕๕๑, น.๑๕๐) ดังนั้นจึงพบว่า นักศึกษาชาวจีนเขียนคำไทยโดยไม่ใส่ตัวสะกดอันเนื่องมาจากการเขียนตามเสียงพูดของผู้เรียนและการไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายบางหน่วยเสียงในภาษาจีนที่ผู้เรียนจะเทียบเคียงกับเสียงในภาษาไทยได้

๖. การเพิ่มรูปพยัญชนะ พบร้อยละ ๑.๔๖ ซึ่งพบเป็นจำนวนที่น้อยมาก ตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
เหวือก	เหวื่อ	มาจาก	มาจาก

การสะกดผิดของนักศึกษาชาวจีนในประเด็นพยัญชนะดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นเป็นปัญหาที่พบมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของชนิกา คำพุด (๒๕๔๕) เรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๔ สถาบันชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนพบว่ามีความบกพร่องในการออกเสียงและการเขียนพยัญชนะผิดมากที่สุด

วรรณยุกต์

ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้รูปวรรณยุกต์สะกดคำไทยนั้น พบคำที่ใช้วรรณยุกต์ผิดทั้งสิ้น ๔๙ คำ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๙๐ โดยมีลักษณะการใช้รูปวรรณยุกต์ผิดดังต่อไปนี้ คือ

^๑ หากผู้ที่เคยสอนชาวจีน หรือดูแลชาวไทยที่มีตัวละครมีเชื้อสายจีนที่ออกเสียงพูดไม่ชัด คือ พูดด้วยลักษณะของการออกเสียงที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายและมีลักษณะเป็นเสียงสั้น ลักษณะดังกล่าวถือเป็นลักษณะเด่นจนกลายเป็นอัตลักษณ์ของผู้พูดภาษาไทยที่มีเชื้อสายจีน

การใช้รูปวรรณยุกต์ผิด		
ลักษณะที่ปรากฏ	จำนวนคำ	ร้อยละของคำทั้งหมด (๒๐๕ คำ)
๑. การลดรูปวรรณยุกต์	๒๒	๑๐.๗๓
๒. การเพิ่มรูปวรรณยุกต์	๑๗	๘.๒๙
๓. การสลับรูปวรรณยุกต์	๑๐	๔.๘๘
รวม	๔๙	๒๓.๙๐

๑. การลดรูปวรรณยุกต์ (ไม่ได้) พบร้อยละ ๑๐.๗๓ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมาจากผู้เรียนชาวจีนไม่ใส่รูปวรรณยุกต์ในคำที่มีรูปวรรณยุกต์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
หนุม	หนุ่ม	ยิม	ยิ้ม
แลว	แล้ว	หนึ่ง	หนึ่ง
เพื่อ	เพื่อ	เกี่ยว	เกี่ยว
เหลา	เหล้า	จาย	จ่าย

๒. การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ พบร้อยละ ๘.๒๙ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมาจากผู้เรียนชาวจีนใส่รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ร้วย	รวย	บ้าง	บาง
ที่	ที	อยาก	อยาก
ข้อ	ขอ	ข้า	ขา
สอง	สอง	ดู	ดู

๓. การสลับรูปวรรณยุกต์ พบร้อยละ ๔.๘๘ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมาจากผู้เรียนชาวจีนใส่รูปวรรณยุกต์สลับระหว่างรูปวรรณยุกต์เอกและโท

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
สู้	สู้	ต้อง	ต้อง
ครั้ง	ครั้ง	เสื่อ	เสื่อ
ไข่	ไข่	ขึ้น	ขึ้น

แม้ว่าระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนจะเป็นภาษาที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นหน่วยเสียงสำคัญ แต่การใช้รูปวรรณยุกต์ในการสะกดคำไทยที่ผิดเกิดขึ้นทั้งผู้เรียนชาวไทยเองและชาวต่างชาติ เนื่องด้วยลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยบางรูปมีรูปและเสียงที่ไม่ตรงกัน จากลักษณะทั้ง ๓ ประการดังกล่าวข้างต้น คือ การลดรูปวรรณยุกต์ การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ และการใส่รูปวรรณยุกต์สลับจากไม้โทเป็นไม้เอกนั้นอาจเกิดมาจากผู้เรียนไม่สามารถจำกลุ่มเสียงพยัญชนะไตรยางศ์ได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าผู้เรียนชาวจีนวางตำแหน่งรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง คือ วางไว้ตรงกลางเหนือพยัญชนะต้นของคำนั้น ๆ หรือวางรูปวรรณยุกต์ไว้กลางสระ อี อี อี ดังนั้นครูผู้สอนควรรีบแก้ไขให้ถูกต้องตั้งแต่แรก

สระ

ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้รูปสระสะกดคำไทยนั้น พบคำที่ใช้สระผิดทั้งสิ้น ๓๘ คำ คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕๔ โดยมีลักษณะการใช้รูปสระผิดดังต่อไปนี้ คือ

การใช้รูปสระมืด		
ลักษณะที่ปรากฏ	จำนวนคำ	ร้อยละของคำทั้งหมด (๒๐๕ คำ)
๑. การเปลี่ยนรูปสระ/สั้นเป็นยาว, ยาวเป็นสั้น	๒๔	๑๑.๗๑
๒. การลดรูปสระ	๑๒	๕.๘๕
๓. การเพิ่มรูปสระ	๒	๑.๙๕
รวม	๓๘	๑๘.๕๑

๑. การเปลี่ยนรูปสระ พบร้อยละ ๑๑.๑๗ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมาจากผู้เรียนชาวจีนใส่รูปสระมืดด้วยการเปลี่ยนรูปสระ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
/a/	/a:/	/a:/	/a/
ปัก	ปาก	กำลาง	กำลัง
สมัครคี	สามัคคี	เอกชาย	เอกชัย
เข้าใจ	ให้จ่าย	การ	กัน
<u>สระเสียงสั้น</u>	<u>สระเสียงยาว</u>	<u>สระเสียงยาว</u>	<u>สระเสียงสั้น</u>
กระ <u>ต</u> ก	กระ <u>ด</u> ด	<u>ยาว</u> ชน	<u>ยาว</u> ชน
ขม <u>ย</u>	ขม <u>ไ</u> ย		
เก <u>า</u> ะ	ก <u>อ</u> ด		
เจ้า <u>เส</u> า	เจ้า <u>ส</u> าว		

การใช้รูปสระผิดจากตารางข้างบนยังสามารถอธิบายแยกได้ คือนักศึกษาชาวจีนเกิดความสับสนระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว คือเสียง /a/ กับ เสียง /a:/ คำที่พบโดยมากเมื่อสระที่ประสมแล้วออกเสียง อะ /a/ ผู้เขียนจะเปลี่ยนรูปให้เกิดเสียง อา /a:/ เช่น เขียน สมัย เป็น สมาย, ชัดใจ เป็น ชาดใจ เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้เรียนชาวจีนยังเกิดความสับสนระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว เช่น เสียง /a:/ เป็นเสียง /aw/ ในคำว่า เจ้าสาว เป็น เจ้าเสา ลักษณะดังกล่าวเป็นผลมาจากลักษณะสั้นและยาวของเสียงสระในภาษาไทยเป็นคนละหน่วยเสียงและส่งผลให้คำมีความหมายที่เปลี่ยนไป ดังที่นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (๒๕๕๑, น.๑๔๔) ได้อธิบายว่า

การออกเสียงสระในภาษาไทยกับภาษาจีนมีความแตกต่างกัน เนื่องจากคำที่ประสมกับสระเสียงสั้นหรือยาวในภาษาไทยนั้นมีความหมายแตกต่างกัน การออกเสียงคำที่มีสระเสียงสั้นหรือยาวประสมอยู่จึงมีผลต่อความหมายของคำ ในขณะที่การออกเสียงสระเป็นเสียงสั้นหรือยาวในคำที่ประสมกับสระในภาษาจีนไม่มีผลต่อความหมายของคำ จากความแตกต่างในเรื่องดังกล่าวส่งผลให้เกิดปัญหาการออกเสียงสระในคำไทยของนักศึกษาจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากนักศึกษาจีนขาดความระมัดระวังในการออกเสียงสระในภาษาไทย

คำอธิบายดังกล่าวสอดคล้องกับงานนี้ว่าการสะกดคำผิดของนักศึกษาจีนเป็นผลเนื่องมาจากการออกเสียงพูดที่ผิดและนักศึกษาเขียนสะกดคำไทยตามเสียงพูดของตน

๒. การลดรูปสระ พบร้อยละ ๕.๘๕ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมาจากผู้เรียนชาวจีนไม่ใส่รูปสระหรือใส่รูปสระไม่ครบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ควม	ความ	สี่อ	สี่อ
เมื่อ	เมื่อ	ครื่อง	เครื่อง
สุขภาพ	สุขภาพ	สขภาพ	สุขภาพ

๓. การเพิ่มรูปสระ พบร้อยละ ๑.๔๖ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมาจากผู้เรียนชาวจีนใส่รูปสระเพิ่มเข้าไปในสระที่สะกดถูกต้องแล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
สร้างสรรค	สร้างสรรค	ปฏิเศร	ปฏิเศร

การเพิ่มรูปสระ หรือไม้หันอากาศในคำว่า สรรค ปฏิเศร พยัญชนะตัวแรกออกเสียงอะ ซึ่งในภาษาไทยไม้หันอากาศเมื่อวางไว้บนพยัญชนะตัวใดพยัญชนะตัวนั้นจะต้องออกเสียงอะ /a/ ผู้เขียนจึงเกิดความสับสนใช้รูปไม้หันอากาศในการสะกดคำดังกล่าว

การใช้พยัญชนะและสระที่มีรูปใกล้เคียงกันแทนที่กัน

ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้พยัญชนะและสระที่มีรูปใกล้เคียงกัน พบคำทั้งสิ้น ๔๒ คำ คิดเป็น ๒๐.๔๙ โดยมีลักษณะการใช้รูปพยัญชนะและสระแทนที่กันดังต่อไปนี้

การใช้พยัญชนะและสระที่มีรูปใกล้เคียงกันแทนที่กัน		
ลักษณะที่ปรากฏ	จำนวนคำ	ร้อยละของคำทั้งหมด (๒๐๕ คำ)
๑. การใช้พยัญชนะที่มีรูปเขียนใกล้เคียงกัน	๒๑	๑๐.๒๔
๒. การใช้สระที่มีรูปเขียนใกล้เคียงกัน	๒๑	๑๐.๒๔
รวม	๔๒	๒๐.๔๙

๑. การใช้พยัญชนะที่มีรูปเขียนใกล้เคียงกัน พบร้อยละ ๑๐.๒๔ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมาจากนักศึกษาชาวจีนเกิดความสับสนระหว่างรูปพยัญชนะที่มีรูปเขียนใกล้เคียงกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
<u>ป</u> น	<u>บ</u> น	น <u>ิ</u> ย <u>น</u>	น <u>ิ</u> ย <u>ม</u>
<u>ป</u> ริ <u>เว</u> ณ	<u>บ</u> ริ <u>เว</u> ณ	ต <u>า</u> น	ต <u>า</u> ม
<u>ป</u> ก	<u>บ</u> ก	ส <u>ั</u> งค <u>น</u>	ส <u>ั</u> งค <u>ม</u>
<u>ช</u> ัก <u>จ</u> ุง	<u>ช</u> ัก <u>จ</u> ุง	ส <u>น</u> า <u>น</u>	ส <u>น</u> า <u>ม</u>
<u>ผ</u> ว <u>ก</u>	<u>พ</u> ว <u>ก</u>	ง <u>า</u> น	ง <u>า</u> ม
<u>ด</u> าย	<u>ด</u> าย	ข <u>ว</u> ใ <u>น</u>	ข <u>ว</u> ใ <u>ญ</u>
<u>เด</u> ือ <u>น</u>	<u>เด</u> ือ <u>น</u>	เจ <u>ริ</u> ใ <u>น</u>	เจ <u>ริ</u> ใ <u>ญ</u>
<u>ค</u> ั <u>ว</u>	<u>ต</u> ั <u>ว</u>	ช <u>นิ</u> ใ <u>ด</u>	ช <u>นิ</u> ใ <u>ต</u>
<u>ส</u> ี <u>ม</u>	<u>ล</u> ี <u>ม</u>	ค <u>ิ</u> ใ <u>ด</u>	ค <u>ิ</u> ใ <u>ต</u>
<u>ฟ</u> ิ <u>ด</u>	<u>ฝ</u> ิ <u>ด</u>	-	-

ลักษณะของตัวอักษรไทยที่มีรูปเขียนที่คล้ายกันและก่อให้เกิดความสับสนกับผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนได้แก่ บ-ป, ข-ช, ต-ด-ค, ล-ส, พ-ผ, น-ม, ณ-ญ

๒. การใช้สระที่มีรูปเขียนใกล้เคียงกัน พบร้อยละ ๑๐.๒๔ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมาจากนักศึกษาชาวจีนเกิดความสับสนระหว่างสระที่มีรูปเขียนใกล้เคียงกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
แก <u>ง</u>	เก <u>ง</u>	ไ <u>ด</u>	ไ <u>้</u>
เห <u>็น</u>	เห <u>ิน</u>	ไ <u>น</u>	ไ <u>ญ</u>
ก <u>า</u> ง <u>แ</u> ง	ก <u>า</u> ง <u>เ</u> ง	ไ <u>ห</u>	ไ <u>้</u>
เบ <u>บ</u>	แบ <u>บ</u>	ไ <u>ด</u>	ไ <u>้</u>
แจ <u>ม</u> ใ <u>จ</u>	แจ <u>ม</u> ใ <u>ส</u>	ไ <u>หล</u>	ไ <u>ล</u>

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ลุกขึ้น	ลุกขึ้น	ใส่	ใส่
ถูก	ถูก	โดย	โดย
สูง	สูง		
ชิม	ชิม		
กีฬา	กีฬา		

ลักษณะของสระไทยที่มีรูปเขียนที่คล้ายกันและก่อให้เกิดความสับสนกับผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนได้แก่ เ-แ, อุ-อู, อี-อี, ไ-ไ-ไ

แม้ว่าปัญหาสำคัญประการหนึ่งของการเขียนสะกดคำไทยของนักศึกษาชาวจีนจะเป็นผลมาจากระบบเสียงและการแทรกแซงของภาษาแม่ ผู้เขียนมีความเห็นว่าปัญหาการใช้พยัญชนะและสระที่มีรูปใกล้เคียงกันนั้นเกิดมาจากความประมาทเลินเล่อ และความไม่ใส่ใจของผู้เรียน ยกตัวอย่าง เช่น บ และ ป มีรูปที่ใกล้เคียงกันในคำว่า “ปี” ในผู้เขียนคนเดียวกันในคำเดิมปรากฏใช้ ปี และ ปี สลับไปมา จึงอนุมานได้ว่าผู้เขียนเลินเล่อและขาดความใส่ใจ

การสะกดคำที่มีรูปการันต์

ความผิดพลาดที่เกิดจากการสะกดคำที่มีรูปการันต์ พบคำทั้งสิ้น ๑๑ คำ คิดเป็นร้อยละ ๕.๓๗ ตัวอย่างคำที่สะกดผิดดังต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
สัตแพทย์	สัตวแพทย์	อาจารย์	อาจารย์
ประดิษฐ์	ประดิษฐ์	คำศัพท์	คำศัพท์

การสะกดคำที่มีรูปการันต์ครูผู้สอนควรต้องสอนสาเหตุของการยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศและการบัญญัติศัพท์ แม้ว่าปัญหาการสะกดคำที่มีรูปการันต์จะมีเป็นจำนวนน้อย แต่ครูผู้สอนควรใส่ใจสร้างแบบฝึกหัดที่เหมาะสมเพื่อใช้ฝึกให้นักศึกษาชาวจีนหรือนักศึกษาชาติอื่นๆ ได้ฝึกปฏิบัติจนเกิดความเคยชินและเข้าใจการใช้คำลักษณะดังกล่าว

การใช้ภาษาปากสะกด

ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ภาษาปากสะกดคำไทย พบคำทั้งสิ้น ๕ คำ คิดเป็นร้อยละ ๒.๔๔ ตัวอย่างคำที่สะกดผิดดังต่อไปนี้

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ยังไ	อย่างไร	นิ่ง	หนึ่ง
มหาลัย	มหาวิทยาลัย	มัย	ไหม
เนี้ย	นั้นะ	-	-

การสะกดคำด้วยภาษาปากดังกล่าวอาจเกิดมาจากอิทธิพลของสื่อมวลชนหรือภาษาในสื่ออินเทอร์เน็ต ครูต้องอธิบายให้นักศึกษาเข้าใจถึงประเภทของภาษาเขียนและลักษณะของภาษาพูดและภาษาเขียน การเป็นแบบอย่างที่ดีและคอยแก้ไขให้กับผู้เรียนเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง

สรุป

จากผลวิจัยพบว่าปัญหาของการสะกดคำผิดส่วนหนึ่งเกิดมาจากการสะกดคำตามเสียงผู้พูดชาวจีนซึ่งเป็นผลมาจากอิทธิพลภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น การไม่ใช้เสียงพยัญชนะท้าย กระดู, ซี้วู, อืออย่าง หรือการสลับเสียง /a/ เป็นเสียง /a:/ เช่น กำลางใจ, ขาดใจตาย, ขยาบตัวไปหน่อย หรือการสลับเสียง /a/ เป็นเสียง /a/ เช่น ปัก (ปาก), ไซ้ใจ (ใช้จ่าย) เป็นต้น ลักษณะทางเสียงดังกล่าวเป็นลักษณะเฉพาะการพูดภาษาไทยของคนจีนหรือคนไทยเชื้อสายจีนจนกลายเป็นอัตลักษณ์ซึ่ง

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (๒๕๔๕, น.๖๙) กล่าวว่า

ชาติพันธุ์ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษา ชาติพันธุ์ หมายถึง ลักษณะทางวัฒนธรรมของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง สิ่งที่บอกชาติพันธุ์ ได้แก่ ภาษา เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย อาหารการกิน และขนบธรรมเนียมประเพณีของต่าง ๆ กลุ่มชาติพันธุ์ ชาวจีนในสังคมไทยซึ่งมีลักษณะเฉพาะของตนเอง ภาษาที่เขาพูดเป็นภาษาย่อยของภาษาไทย เช่นภาษาไทยสำเนียงจีน

นอกจากนี้ปัญหาการใช้รูปของพยัญชนะและสระที่มีความคล้ายคลึงกันเป็นผลมาจากความเลินเล่อไม่ใส่ใจของผู้เรียนเอง

งานวิจัยนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งซึ่งศึกษาจากผู้เรียนชาวจีนจำนวนหนึ่งเท่านั้น หากมีการศึกษาเปรียบเทียบเพิ่มเติมเรื่องการสะกดคำผิดกับผู้เรียนชาติอื่น ๆ ว่า ผู้เรียนภาษาไทยในแต่ละชาติแต่ละภาษาจะมีลักษณะการสะกดคำผิดที่คล้ายหรือใกล้เคียงกันหรือไม่ ผลของการศึกษาดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ครูผู้สอนภาษาไทย นำมาสร้างเป็นแบบฝึกหัดที่สามารถแก้ไขปัญหาการสะกดคำผิดโดยนำมาใช้กับผู้เรียนที่พบปัญหาการสะกดคำผิดในแต่ละคน เช่น การสร้างแบบฝึกหัดเขียนและแบบฝึกอ่านคำที่สะกดด้วยพยัญชนะและสระที่มีรูปเขียนใกล้เคียงกัน เช่น บ-ป, ข-ช, ต-ด-ค, ล-ส, พ-ผ, น-ม, ณ-ญ หรือ -แ, อุ-อู, อี-อี, ไ-ใ

การสอนภาษาไทยในทักษะการเขียนให้แก่นักศึกษาชาวจีนด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ นั้น การสะกดคำที่ถูกต้องถือเป็นหัวใจที่สำคัญยิ่งในการสื่อความหมายและการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผู้ส่งสารและข้อความสาร ครูผู้สอนควรเอาใจใส่เป็นพิเศษแบบฝึกหัดหรือเนื้อหาที่ใช้สอนควรสร้างขึ้นใหม่โดยนำระดับความรู้ความสามารถภาษาไทยของผู้เรียนและธรรมชาติของนักศึกษาแต่ละชาติมาสร้างเป็นเนื้อหาและแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ไขการสะกดคำผิดได้ถูกต้องและเกิดประสิทธิผล

บรรณานุกรม

- จรัลวิไล จรูญโรจน์, ม.ล. (๒๕๔๙). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชนิกา คำพุ่ม. (๒๕๔๕). *การศึกษาการใช้ภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ ๔ สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, บัณฑิตวิทยาลัย, ภาควิชาหลักสูตรและการสอน.*
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (พฤศจิกายน ๒๕๕๑). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วรรณวิทย์*, ๘, ๑๔๖-๑๕๙.
- ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. (๒๕๕๑). ข้อคิดเห็น: การสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ. *The Journal: The Journal of faculty of Art Mahidol University*, ๔, ๑๒๙-๑๓๗.
- วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา. (๒๕๔๙). *การพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับชาวต่างประเทศ ที่เน้นการเรียนรู้ตามสภาพจริง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น, บัณฑิตวิทยาลัย.*
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (๒๕๔๘). *ภาษาในสังคมไทย ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา* (พิมพ์ครั้งที่ ๔). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.